

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και τέταρτον αριθμούμεν χρόνον,
κι' Έδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ώνιος, ὀδὸς κι' εἰκοστῆ,
κι' ἀτμόσφαιρα μὰς ἔφησε βραστῆ.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι' ἑννεήκοντα ἑπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων και πλημύρ' ἀπὸ λεπτῶ.

Εἰς τὸ πέντε κι' ἑννεήντα πρόσθεσε και πεντακόσια,
γιὰ νὰ ἔρῃς τὸ νούμερό μας, πού μὰς ἕπερθεσε τὴν γλώσσα.

Ἔνα δάκρυ μικρὸ ἔστω Μελὶ τὸν νεκροῦ.

Καὶ σὰν δὴν εἶδ' ἐλευθέρω μὲς ἑστὰ γεράματα τοῦ
τῆς σκλάβας τῆς Ἠπειροῦ τοῦ τὸ πατρικὸ τὸ χῶμα,
τοῦ πάγως τὰ κόκκαλα τὸ κρῦο τοῦ Θανάτου
καὶ μὲ μικρὸ χαμόγαλο τοῦ ἁλιόστρας τὸ στόμα.

Παράστημα δὲν ἤλεψε κι' ἐκείνος ὅπως τόσος,
μήτε στεφάνια ψεύτικα κανένας νὰ τοῦ κἀν,
γχιτὶ τὴν ἀσπρη τοῦ κορφὴ τὴν εἶχε στεφανώσει
τῆς Ἀρετῆς τὸ λαμπρὸ κι' ἀληθινὸ στεφάνι.

Γιὰ τὸν Μήτσα τὸν Σταμάτη, μὴ καρδιὰ ζῶν γεμάτη.

Τοῦ κανονιοῦ τοῦ τῆ φωνῆ τὴν ἑτρόμαξαν ἢ μάχαις
καὶ τῶν Φερῶν ἰσίστηκαν τραγουδιμαίναις ράχαις
τὴν ὄρα τὴν ἀξίχαστη, πού καθεμιά τοῦ μπάλα
νεκρὴ ἑστὸ χῶμα σῶριζε τῶν Τούρκων τὴν καββάλα.

Σὺ πού τὸν ἑύτταξες κι' ἄλλου και μὲς ἑστὴ γῆ τοῦ Ρήγα
νὰ πολεμῆς ἑμῶνκα, σὺ, μάννα, γλυκοφιλήσε
τὸ τιμημῖνο τὸ παιδί, πού ξέριε λόγια ἄλλα
και μόνο μὲ τοῦ κανονιοῦ τὸ στόμα παραμιλήσε.

Φασουλῆς και Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—

Περικλέτο κακομοῖρη,
σκυλοκάφα δυνατῆ,
τὸ μωαλό μου θὰ σουπιήρῃ,
μού σκαλεύει κῆτι τί.

Ἐβλήθη νὰ μὰς ζουρλάνῃ,
τρίγω γιὰ τὴν Κηρισσιὰ,
ἔβρισκω και τὸν Ντιληγγάννη,
πού πηγαίνει γιὰ ὄροσιά.

Τὸν Κορδόνερο κυτῶ,
πού και σὺ τὸν ἀγαπῆς,
κι' ἑλοῖνα τὸν ῥωτῶ :
«Πελομάρχε, πῶς τὰ πῆς ;»

Μού φωνάζει νὰ καθίσω,
και μὲ τρόπο ντιλικέτο

μού προσφέρει νὰ μυρίσω
τριαντάφυλλο μωσχέτο.

Ὁχ ! ψυχὴ μου μυρωδιὰ ! ..
βῆλασμο γιὰ τὴν καρδιὰ...
πῶς μυρίζει πῶς μυρίζει
κι' ὅλη νύκτα κι' ὅλη μέρα
κάθε ῥόδο, πού στολίζει
τοῦ παπποῦ τὴν μπουτονιέρα.

Γύρω κάμποι φεραλῆς
κῆπου κῆπου πρασινοῦ,
και τοῦ λέω και μού λείπει
γιὰ θεσμούς, πού μὰς σκοτιζοῦν.

Μὲς ἑστὴ σκυλοκάφα τούτην,
πούνα καιθε νους κουρκοῦτι,

συνεντεύξεις τώρα κάνω
μὲ τὸν κάθε καπιτάνο.

Κι' ἐν τὸ κράτος διελεύθη
κουβεντάζομαι γλυκά,
καὶ τὸν πείθω καὶ μὴ πείθει
πῶς δὲν εἶμαστε κακά.

Π.—

Μὲς 'στὴς τόσαις δυστυχίαις
πῶς περνοῦμε τὴν νυκτιὰ μας !..
κουκουσιῶν ταξιαρχίαις
ἀλαλάζουν μὲς 'στ' αὐτιὰ μας.

Μὰ καὶ κόρυζαις σωρὸς
κατὰ σάλαγγας πυκνάς
ἰφορμῶν σιωπηρῶς
εἰς τὰς σάρκας τὰς ρινάς.

Πλευρικός κινήσεις κάνουν
καὶ τὰ κρέια δαγκάνουν,
κι' ἀρχινῆς ὑποχωρήσεις
τῶν Φαρσάλων καὶ Λαρίσισης.

Ζίστη ζίστη, Φασουλῆ,
πού μουραλίνονται πολλοὶ,
'στὸν ἰδρώτα μας στραγγίζει
καὶ μὲς ὑπερφαλαγγίζει.

'Απὸ τὸν ἰδρώτα σάπιος
τρίχω τρίχω γιὰ ὄροσιά,
ὅταν νά σου 'μπρός μου κέποτος
μὲ Ναυάρχου φορεσιὰ.

Εἶναι πρόσωπο 'ψηλό,
μού γελᾷ καὶ τοῦ γελᾷ,
στίκω 'μπρός του μὲ 'ντροπή
καὶ τοῦ λέω ἀτίστη τρίλλα,
πού γκάνει, τσελεπή,
καὶ τὰ πῶ γερὰ τσερβέλα».

Συμφωνεῖ γι' αὐτὸ κι' ἐκεῖνος
καὶ τὸν ὄρομο του πηγαίνει,
χειρετώντας εὐφροσύνως
ὅποιον ὀπλά του διαβαίνει.

Μὰ, κι' ἐγὼ, βρε μπυχιλιάνη,
σὰν κυττάω 'στὸ σεργιάνι
τῆς μεγάλης Ρωμειοσύνης
τὴν μεγάλην τὴν κορφή,
γιὰ τὰ καλά τῆς εἰρήνης
δὲν μού καίγεται καρρὶ.

Καὶ φωνάζω πότε πότε
μοναχὸς 'στὸν καφφενί :
εὐμὴ λυπηθε, πατριώταί,
γίλα, Ναυαρχε τρανί,
κι' ἐν ἰδοῦμα πῶς 'στὸ τέλος σωτηρία δὲν ὑπάρχει
τότε πλῆον κι' ἐπιστώμας σὶ βαπτίζομα Μονάρχη,
καὶ σοῦ λέμε ρίζε κάτω τάκουβερητα Κουβέρνα
καὶ μοναχὸς σου κυβέρνα,
γιὰ νὰ πάμε μιὰ χαρὰ,
γιὰ νὰ νοιώσωμ' εὐτυχία,

καὶ νὰ 'δοῦμα μιὰ φορὰ
τί σημαίνει Μοναρχία.

Φ.—

Καλὴ βίβαια... κι' ἐγὼ
δι' αὐτὴν παρασφριγῶ,
κι' ὄλοις τοῦς προαθίτω
δι' ἑκείνην, Περικλίτω.

Λησμονῆστε τὰ σικλίτζια,
κι' ἐν δὲν γίνη Μοναρχία
ὕστερ' ἀπὸ μία τίτοια
τῆς Αἰλλῆς ἐπιτυχία,
κλάψε τοῦτο τὸ σημάδι,
πού τὸ 'βάλαν 'στὸ σημάδι,
τότε θῆνος, πατριώταί,
τότε γόδοποι κλονισμῶν,
κι' ὄλοι 'στὴν Ἑλλάδα ὄστε
τελευταίον ἀσπασμῶν.

Τώρα θίλω προκοπὴ
μὲ Μονάρχου μαυρίστο,
κι' ὅποιος μπίστιας ναι δὲν 'πῆ
αὐτόν ἀπ' ταῦτά κι' ἀρίστο.

Π.—

Μὰ μιὰ σκίψης μὲ βυθίζει
σὲ μιὰν ἀερ' ἀπειπισιὰ,
πῶς ἐκείνος νὰ γυρίξη
μὲ Ναυάρχου φορεσιὰ.

Καὶ τὰ σγυλιὰ μου κᾶνω
κι' εἰς αὐτὸ τὸ τίλος ρθᾶνω,
πῶς ἐπίτηδες τὴν βάζει
μὲς 'στὸ τόσο μας μαράζι,
γιὰ νὰ βλέπη, Φασουλῆ,
τοῦ Ναυάρχου τὴν στολή,
καὶ νὰ μὴ ξεγῆς τὰς μάχας μὲ τὰμπάρια τοῦ σανοῦ,
μὲ τῆς Πρέβειας τὰ κάστρα καὶ μὲ τὸ Καρὰ-Μπουρνού.

Φ.—

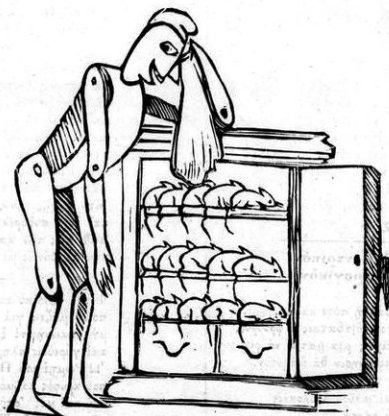
Κι' ἐν 'ρωτῆς γιὰ τὴν εἰρήνην,
Περικλίτω φηγοῦρῖνι,
μία κάνει πῶς τελειώνει
κι' ὕστερα τὰ κακαρήνι.

Πρὸς τὸ βράδυ πέρνει τίλος, τὸ ξεμῆρωμα φινίτο,
κι' ὄλοι μὲς φωνάζου ζήτω,
μὰ κοντὰ τὸ μεσημέρι, σὰν ἀκούσω τὴν καμπάνα,
δὲν εἰζεύρω τί παθαίνει καὶ 'στὴ μίσση στακατᾶ,
κι' ὁ Σκουλούδης μὲ τὸν Ράλλη 'στους Μινιστροὺς πῆν πα-
γιὰ νὰ μάθουν τί συμβαίνει καὶ κτυποῦνε δυνατά. [Γάνα

Μιὰ τὰ μούτρα ξεαστερόνουν,
μιὰ τὰ βλέψεις καὶ ζαρόνουν,
κι' ἐγὼ τρέμα μήπως γίνη σὰν καὶ πρὶν ἀναμπουμπούλα
κι' ὄλοινα σφικτοδένω τοῦ σπητιοῦ μου τὰ μπαούλα.

Ἄλα γίνηκαν σαλάτα
καὶ δὲν ξέρις τί νὰ κάμης,
καὶ θαρρῶ 'στὰ Κοσουλάτα
καὶ πιστεύω 'στὰς Δυναμίαις,
πειθῶμαι καὶ μὲ τὰ λόγια τῆς εἰρήνης τὰ χρυσαῖ,
μ' ὄλα ταῦτα περιμένω κι' ἰδῶ πέρα τὸν Πασσᾶ.

Κι' ὁ Τερρῆς, βρε κουνεῖ,
λένε πῶς 'στὸν Τὸ π-Χ α ν ἰ

είχε γέυμα κατ' αὐτάς
πρὸς τοὺς φίλους Πρεσβευτὰς,
ὡς και τοὺς καταφέρῃ 'στοῦ πτοῦτο τὰς διαχύσεις
νὰ δεχθῶν τὰς ἀπαιτήσεις.

Ἄλλ' οἱ Πρίσβεις δὲν ἐπύθαν, κί' ὁ Τερφή παραθυμόνει
κί παρὰ μί τρεῖς ἄλλοις 'στοῦ ξεφάντωμα τὸ στρώνει.

Χύστε τὸ κρασί γιὰ γούρι,
πίτε και γιὰ τὸν Γκιόουρη,
πού τοῦ 'σπάσαμε τὴν μούρη
και μὰς ἔλαβε κίλεπούρι.

Ἢ ἦσαν κί' ἔφαγαν μί κέφι, κί' ἠλογάρισαν γιὰ 'μὰς,
ὡ 'δοξάσαμε 'στον κόσμο τὸ βρακί τῆς Φατουμάς,
'ἰνοῦται πὺς ἐκίανον τῶν γεμάτων τὰ λεφτὰ
τοῦ πολέμου τὰς ζημίας μὰς τὰ 'πείρασαν κί' αὐτὰ.

Κί' ὁ Τερφή θὰ 'ἔξῃ νὰ γράφῃ :
«τόσα γιὰ τοὺς μπακλαβάδες,
τόσα και γι' ἄτζιμ πιλάφι
και γιὰ σακουνί χαλβάδες.»

Ὅλα τούτα καθὼς βλέπετε εἶν' εὐχάριστα σημεῖα
ὡς εἰρήνη θὰ τελειώσῃ και θ' ἀνοίξουν τὰ Ταμεία.

Πρῶτα προκαταρκτικὴ
κί' ὑστερον δριστικὴ
κί' ὑστερον ἀρνητικὴ
και μετὰ πολεμικὴ,
και 'στην Οἴκη πανικὴ
και φουγάλας κί' ἀπ' ἐκεῖ.

Ὅμως μὴν ἀνησυχεῖ
κί' ὄλο γλίντ' ἀδιαφόρος...
μάθε τῆς ἀνακογχῆς
πὺς δὲν ἔπαθ' ἕνας ὄρος.

Κί' ἂν τῶν Τούρκων, Περικλίτο, τοὺς ἐκίπνισι μίὰ 'μέρα
και μ' ἄγριαν ἰαχὴν
ὄρμησαν 'στην Καλαμπάκα, πούναι πόλις οὐδέτερά
κατὰ τὴν ἀνακογχὴν,
μὰ γιὰ τούτο μὴ τοὺς Τούρκους φοβῆθῃς τοὺς ἰπαράτους
και μὴ χάσῃς μίὰ γιὰ πάντα τὰς ἐλπίδας τὰς φαϊδράς,
δταν μάθῃς πὺς και πάλιν ἡ Κυβέρνησις τοῦ κράτους
νίεας διαμαρτυρήσεις ἐξερῶνιεις σφοδράς.

Π. — Μί 'δικούς μὰς 'στον Περαιά
ἔτσακώθηκε γερὰ
Ρούσικη ναυτῶν παρῖα
κί' εἶχε γίνιει συμφορά.

Κί' ἔφερταν ἐκεῖ καρίκλαις και μποτιλιαῖς βροχῶδῶν
κί' ἔτρεχ' αἶμα καθ' ὁδόν,
μὰ οἱ κάθε τῶν γιουρούσι
ἀπακρούσθησαν οἱ Ρούσοι
κί' ἔβλεπα πολλῶν τὸ χέρι
νὰ τσακίῃ κεφαλαις,
κί' οἱ καλοὶ μὰς συμπεθίροι
τῆς ἔφραγανε καιλαῖς.

Κί' ἐγὼ τότε θυμωμένος εἶπα πρὸς τοὺς ἡμετέρους:
εἰμ, παιδῶ, τοὺς συμπεθίρους...
δὲν ἀρίνετε τοὺς Ρούσους νὰ σὰς σπάσουν 'στοῦ σπλημίρι
και νὰ τὸ χρωσάτε χάρι ;
πὺς δὲν σκέπτεται κανίνας, πὺς κανίνας σὰς δὲν κρίνει
πὺς ὁ Τσάρος δταν θέλῃ θὰ μὰς δώσῃ τὴν εἰρήνην,
κί' δταν 'στην Ἑλλάδ' ἀκούσῃ
πὺς τῆς ἔφαγαν οἱ Ρούσοι,
πιθάνον νὰ μὰς θυμώσῃ
κί' ἡ δουλειὰ νὰ μὴν τελειώσῃ ;

Ἐκτός τούτου κι' ἂν φρουκίσουν
πιθανὸν νὰ βρομχεροῦσιν
μὲ καμμιὰ θεοκανόνα
Παιρικῶν καὶ Παρθενόνα.»

Τοῦ Μουράβιου τὴν νέα θυμηθῆτε πανταχοῦσα
κι' ἄς σὰς λείψουν τὰ λούσα.
Καὶ σὶ κάποιον ναύτην εἶπα :
ἐνὰ τὴν ῥάχη μου καὶ κτύπα. . .
μὴ θυμώσετε καθόλου. . . σύρτε κι' ὄρα σὰς καλῆ,
ξυλισθέντες συμπεθεῖροι,»
ὅμως Ἰλῶσα ἴστην κάψα καὶ σ' ἀφίνω, Φασουλῆ,
δίχως νὰ σηκώσω χίρι.

Ὁ Φαδουλῆς τὸ Κεντρικὸν βλέπει μὲ βλέμμα τραγικόν.

Εἶπα κι' ἄλλοτε γιὰ σένα πῶς θάλῃ ποτὶ καιρὸς,
ποῦ θὰ λίγη ἐμπᾶτε μέσα ἴστους διαβάταις ὁ φρουρὸς,
κι' οἱ διαβάταις θὰ διαβαίνουν δίχως μιὰ ματιὰ νὰ ρίχνουν,
κι' ὅλοι σπρίφοντες τὰ νῶτα περιφρόνησιν θὰ δείχνουν.

Εἶπα κι' ἄλλοτε γιὰ σένα πῶς μὲ μαῦρο βουλοκίρι
θὰ σπραγίσουν κάθε κάσσα,
καὶ συχώριθι θὰ σοῦ ψάλλῃ κλαυτουριᾶς πυκνὸν ἀσκήρι
καὶ παππάδες δίχως ῥάσσα.

Μὲ τὴν ἀφίτην τὴν ὄξαν τοῦ πολέμου τῆς φουγάλας
εἶδες συμφορὰς μεγάλας,
καὶ γιὰ πλοῦτη μόνου μόνι κοκκαλιάρικα ποτικίμα,
ποῦ μιὰ μίρα θὰ τὰ τρώει σὰν μπικατάτσι, σὰν ὀρτύκια.

Φρικῶν σὶ βλέπω τώρα, καταφυγῖον τῶν λύκων,
ὅπως ἔβλεπε κι' ὁ νιὸς Ἰενάριος τὸν οἶκον
τῆς μητρὸς τῆς Λουκρητίας,
ρωλιὰν τῆς ἀσωτίας.

Στόπ, ὑπάλληλε τοῦ Κράτους,
ἐγγαμὲ μου κι' ἄγαμει,
τρέχα νῆδερν τοὺς χορτάτους,
νίψου κι' ἀποφάγαμει.

Σύρτε, χήρακι κι' ὄρφανὰ,
καὶ δὶν ἔχομε λιανά.
Τὴν ἐπάθαμε χοντρή
κι' ὅλοι θίλουν νὰ μὰς φᾶνε,
μῆπкан κλέφταις ἴστὸ μαντρι
καὶ τὰ πῆρανε καὶ πᾶνε.

Μὰ κι' ὁ πόλεμος κατόπιν ὅσθ' ἂν ἄφρονε χαρτοῦσσα
κι' ἄδικα μὲ σούρτα φέρτα μὴ χαλάτε τὰ παπούτσα.

Μὲς ἴστῃ χροὶ τοῦ παρὰ
κι' ἄλλη τώρα συμφορὰ
μὰς εὔρηκε καὶ μ' ἐκίον τὸν Σουλτάνο τὸν βερέμην
καὶ ζητεῖ μὲ τὰ λεπτὰ μὰς νὰ ταῖσθ' τοῦ χαρίμι,
ἂν κι' ἐμεῖς οἱ φουκαράδες ξερωνίζομε μὲ πόνον
μῆρος ἴστου Πατισιᾶ τὸν Ὄρνον :
εμεῖ, Σουλτάνε, μὴ διλήσῃς νὰ ἴστὰ δώσαμε χρυσᾶ
γιὰ νὰ λίμε κάθε τόσο Πα τ ι σ α χ η μ τ σ ὶ ο κ γ ι α σ α.

Φύγε, νηστικὸ λερσοῖ,
καὶ κακὰ μὰς βῆσαν χρόνια,
μὰς ἔβᾶνε κι' οἱ Ρουσοὶ
νὰ τοὺς ριζώμα κανόνια

γιὰ τοῦ Παιρικῶς τὴν μάχη,
πούπεισε γερὸ μπερντάχι.

Κι' οὐκ ὀλίγα μετρητὰ
θὰ μὰς εὔγουν καὶ γι' αὐτὰ.
Προσοχῆ, παλληκαράδες,
νὰ σὰς λείπουν νταβίλια,
καὶ δὶν ἔχομε παραδες
γιὰ τρελλὰ κουδερνταλήμα.
Μὴ, Ρωμῆ μου φουκαρά,
κάνῃς τὸν παλληκαρά.
Μὴν πατῆς τὴν ξίνη κάππα,
καὶ ἴστῃ συφορέλια τοῖτῃ
μὰς πῶς τὴν κάθε φάπα
τὴν πληρώνεις μὲ μπαρούτι.

Φύγε, νηστικὸ κοπαδί,
ποῦ λιμάζει γιὰ ψωμί,
μὴ σηκώῃς τὸ ξεράδι
καὶ γυρούεις πληρωμῆ.
Ὁ Ρωμῆ μου Ποσπέρην,
ποῦ κρυφὸς καίμῳς σὶ δῖρνει,
ποῦ καὶ μὲς ἴστῃ πατατράκα
τῆς φυλῆς τῆς Τουρκομάχου
δὶν ξεγάνεις τὴν ἀμάκα
καὶ τὴν στάσι τοῦ στομάχου.

Σὺ μὲθ' ὅλων τῶν ἡμοίων
δουὸς ἔφραψε λουφῆς,
καὶ σημάδῃς ἴστῃ Ταμίον
τὸ ψυχρὸν καὶ κατηρῆς.

Κύττα τὰ κασόνια τὰδεμα,
ποῦ τὰ ῥήμαξε ρεμῆλια,
τώρα χῶσε τὰ ξεράδια
ἴστου πλησίον τὴν σακκοῦλα.

Κι' εἶδα τὸν λιμὸν τοῦ γίνους
κι' εἰωνῶν πολλὰ σημεῖα,
κι' Οὐγολίνους λιγωμένους
νὰ φερμάρουν τὰ Ταμία.
Κι' ἔλεγαν χορτάτοι Δόγα
κι' ἔλεγαν γυμνῶν ἀσκήρι :
«Οὐγολίνε, τρώγε τρώγε
τὸ κρανίον τοῦ Ρουτῆρη».

Κι' εἶδ' ἀπέσω μαύρην πλάκα
καὶ μ' ἔβιασαν νὰ κλάψω,
κι' εἶπαν πρὸς ἐμὲ τὸν βλάκα
ἱπιτόμειον νὰ γράψω.

Τὸ ξεπάτωμα τοῦ κράτους πανταχοῦ διελαλήθη
κι' ἴψλανατο κοκκαλιάρικα καὶ ρακινῶδους νηστιάς,
πλὴν ἰγῶ κι' ὁ Περικλῆτος ἱφρονίζομε ἴστὰ πλῆθῃ :
προσοχῆ καὶ μὲ δεκάρα νὰ μὴ χάσῃ ἡ Δυναστεία».

Ὁ Νεολόγος ὁ πολὺς, ποῦ τὸν γνωρίζουν ὅλοι
κι' ἔκαψε ρόλο δυνατὸ ἴσον καιρὸ ἴστῃ Πέλι,
τὸν ἤμα τὸν ἐργάμενον εἰς τὰς Ἀθήνας θρῆναι
μὲ Σύντην, ποῦ δὲν ἴσπορε καλλιτέρη νὰ γένῃ.
Δευθεντῆς ὁ Βουτρός
ἀνὴρ παιδείας σοβαρῆς.

Ἄξιότη Δηγημάτα, πολὺ χαριτωμένα,
πρῶτοστυα, περιέργια, καὶ εἶλος ἐνα κ' ἐνα.